

ved denne Leilighed vil han staae ret som midt imellem begge, og det ingenlunde ligeoverfor Folk, der blot betragte ham som verdslig Embedsmand, men staae saaledes ligeoverfor Folk, der, idet de sætte denne Trolovelse istedetfor kirkelig Vielse, saa at sige, fornægte ham som geistlig Embedsmand, og ikke ville anerkjende hans Stilling som geistlig Embedsmand, medens han i alle sine øvrige verdslige Forretninger dog staaer som den, hvis geistlige Virksomhed i alt Fald kun er ignoreret; men her staaer han som den, hvis geistlige Virksomhed er forkastet, og skal dog med det Samme udføre en Handling, som han veed, at Mange rundt omkring ham ansee for at være af geistlig Natur og Bessaffenhed. Hans Stilling bliver herved mislig, den bliver skjæv og krænkende for ham selv, og derfor frygter jeg ogsaa for, at denne Bestemmelse om Trolovelsen vil meget bidrage til at forvirre Menighedens Begreb om hvad der er Verdsligt og hvad der er Kirkeligt. Men da det nu er mit Duffe, at disse Ting, saavidt muligt, maae sondres fra hinanden, saa at man kan see, hvad der hører Verden og hvad der hører Guds Rige til, saa stemmer jeg alene af denne Grund imod det foreliggende Forslag.

Mourier: Jeg har tilladt mig at begjære Ordet, fordi det forekom mig passende, at et af Thingets retslyndige Medlemmer udtalte sig i Anledning af de af den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 3die District stillede Vædringsforslag, og det saameget mere, som selve Forhandlingerne dertil indeholde speciel Opfordring. Iblandt denne Række af Vædringsforslag, som skulde træde istedetfor de 8 første Paragrapher i det af Udvalgets Majoritet fremsatte Forslag, indeholdes Hovedbestemmelsen i den foreslaaede § 1, hvortil de øvrige 7 Paragrapher slutte sig. Jeg skal nu ikke nægte, at denne Bestemmelse forekommer mig fra flere Sider at anbefale sig, og det navnlig ved en ikke ringe Consequents, idet Forslagsstilleren har tænkt sig Staten og de

vedkommende Troessamsfund i et vist skarpt betegnet Forhold til hverandre og paa dette Grundlag har bygget den hele Række af Vædringsforslag. Men jeg skjønner dog ikke rettere, end at den ærede Forslagsstiller er gaaet for vidt. I Særdeleshed troer jeg ikke, at det er heldigt, naar der i § 1 tales om „de i Landet bestaaende Troessamsfund“. Jeg kan i den Henseende i alt Væsentligt henholde mig til den ærede Ordfører; det er ikke „Formen“ af hans Foredrag, men det er det meget Rigtige og Træffende, han har sagt, hvortil jeg slutter mig. Naar det i Loven kom til at hedde: „de i Landet bestaaende Troessamsfund“, har jeg ingen Tvivl om, at dette Udtryk saavel efter Lovsproget, som efter sædvanlig Sprogbrug, maatte forståes i en videre Udstrækning, end om der havde staaet „anerkjendte Troessamsfund“, det maatte forståes saaledes, at det ogsaa omfattede de bestaaende, ikke anerkjendte Troessamsfund; og disse udelukkes paa ingen Maade, om end Meningen nærmere bestemmes saaledes, som den ærede Forslagsstiller i sit Foredrag idag har antydet, at nemlig der ved alene de Troessamsfund skulde havees for Die, „som i Staten have vundet en Bestaaen“; thi dette er dog ingenlunde eensbetydende med „anerkjendte“. Men jeg kan ikke andet end finde det betænkeligt, at udstrække den i den foreslaaede Bestemmelse til de ikke anerkjendte Troessamsfund. Ogsaa i en anden Henseende har jeg nogen Betænkelighed ved denne §. Ligesom den nemlig gaaer ud paa, at Staten skal anerkjende den borgerlige Gyldighed af ethvert Vægteskab, der i hvilket som helst af de i Landet bestaaende Troessamsfund er indgaaet efter dettes Kirkeskik, saaledes tilføies i Forbindelse dermed ganske almindeligt, at det Samme ligeledes skal gjælde om de Vægteskaber, der i et Troessamsfund, som selv ikke fordrer Vægteskabets Stiftelse ved nogen kirkelig Handling, ere indgaaede paa den i Troessamsfundet vedtagne Maade.